

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011274
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323011274.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. mája 2024 v Trnave prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10. januára 2024 č.k. 0T/222/2023 – 63 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 09.11.2023 v čase okolo 19.55 hod. v predajni Tesco na Drevenej 762/2 v Galante zobral z regálu v predajných priestoroch Nicolaus vodku 0,7 l a Nicolaus vodku 0,2 l v celkovej hodnote 13,98 €, ktoré si vložil do ruksaku a následne prešiel bez zaplattenia cez pokladničnú zónu, pričom bol rozhodnutím Obvodného oddelenia Policajného zboru Galanta č. bloku A2200582768 dňa 23.01.2023 postihnutý pokutou za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/39/2023 zo dňa 07.02.2023, právoplatný toho dňa, bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému („citácia“): Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona na, s poukazom na § 36 písm. l) a § 37 písm. m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie obžalovaný (č.l. 62 spisu).

Prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní sa vzdal práva na podanie odvolania (č.l. 62 spisu). Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil podané odvolanie v rozsahu č.l. 67 spisu. Po rekapitulácii záverov napadnutého rozsudku uviedol, že obžalovaný s tovarom v hodnote 13,98 eur prešiel bez zaplattenia cez pokladničnú zónu, z predajne neodišiel, bol pri čine prichytený, tovar vrátil, teda predajni TESCO nevznikla žiadna škoda. Z uvedeného je zrejmé, že závažnosť spáchaného činu zo strany obžalovaného je nepatrná, teda považuje uložený trest za neprimeraný. V konaní bolo ďalej preukázané, že u obžalovaného došlo k porušeniu podmienky za odsúdenie v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 0T/39/2023 teda má za to, že vykonaním trestu po jeho nariadení pre porušenie podmienky bude vykonanie skôr uloženého trestu dostatočné pre nápravu obžalovaného ako aj pre ochranu spoločnosti. Okresný súd nesprávne postupoval, keď neaplikoval pri ukladaní trestu obžalovanému ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona na základe čoho uložil obžalovanému trest, čo odôvodňuje zrušenie rozsudku Okresného súdu Galanta podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. V súvislosti s primeranosťou trestu je potrebné uviesť, že obžalovaný v konaní pred súdom

prvej inštancie učinil vyhlásenie o vine, svoju trestnú činnosť nepopieral, nepochybné ju oľutoval, pričom zdôrazňuje, že trestná činnosť vo forme drobných krádeží páchal pod vplyvom alkoholu. V súčasnosti sa nachádza vo výkone väzby v inej trestnej veci a teda abstínuje, čo má podľa jeho vyjadrenia v úmysle dodržiavať aj po jeho prepustení na slobodu.

V závere navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 10.01.2024 č.k. OT/222/2023-63 v časti výroku o treste a obžalovanému A. B. uložil primeraný trest.

Konanie na odvolacom súde

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 Trestného poriadku

(1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

(2) Ako oneskorené nemôže byť zamietnuté odvolanie, ktoré oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa riadila nesprávnym poučením súdu.

(3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku preskúma dôvodnosť napadnutých výrokov rozsudku proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého výroku rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a to z nasledujúcich dôvodov.

Odvolací súd vzhľadom na odvolanie podané obžalovaným čo do výroku o treste ako aj vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní a prijatie vyhlásenie súdom prvého stupňa sa meritorne zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku o treste.

Krajský súd vo vec vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obžalovaného a jeho obhajcu.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí uviedol, že rozhodnutie súdu I. stupňa považuje za správne a zákonné, preto navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridriava písomne podaného dovolania. Trest súdu I. stupňa považuje sa nezákonný a preto navrhuje, aby krajský súd uložil obžalovanému miernejší trest.

Obžalovaný A. B. uviedol, že sa pridriava vyjadrenia svojho obhajcu.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné na ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku dostatočne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v inštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa

a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď. uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018).

Pri určovaní výmery trestu odňatia slobody okresný súd zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré svedčili v prospech a neprospech obžalovaného. V tomto smere okresný súd správne poukázal na to, že obžalovaný sa k spáchanej trestnej činnosti priznal, túto oľutoval. V neprospech obžalovaného je celkovo 6 záznamov v registri trestov, pričom posledné tri odsúdenia sú pre majetkovú trestnú činnosť (prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona) a dvakrát bol odsúdený súdom v Spojenom kráľovstve pre trestný čin spoločnej kategórie krádeže. Za skutky mu boli kladené podmiennečné a nepodmiennečné tresty, pričom posledne uložený trest Okresným súdom Galanta sp. zn. OT/39/2023 mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody so skúšobnom dobo v trvaní dvoch rokov, pričom skúšobná doba mu začala plynúť 08.02.2023 do 07.02.2025. V centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov má 18 záznamov, o priestupkoch proti majetku, verejnom poriadku a v doprave.

Okresný súd u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, teda, že sa obžalovaný ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona), jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol v minulosti súdne trestaný. Teda správne ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností 1:1. Trest ukladal okresný súd v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky. Trest odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje za zákonný a spravodlivý, ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a ktorý dostatočne naplní funkciu tak individuálne ako aj generálnej prevencie. Nakoľko sa jedná úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia okresný súd v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona ukladal správne nepodmiennečný trest odňatia slobody.

Okresný súd nepochybil ani pri zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle ustanovenia § 48 ods.2 písm.a) Tr.zákona, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K odvolacej námietke obžalovaného

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestných činov ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadnuť na okolnosti konkrétneho prípadu, zvláštnosti a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodnutí o treste (rozsudok NS SR z 13.05.2024 sp. zn. 4To/7/2013)

Ak páchatel' svojím konaním naplní zákonné známky skutkovej podstaty trestného činu je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvolať trestnoprávnu zodpo-vednosť s postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo ultima ratio možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tdo/35/2013 zo dňa 13.08.2013).

V danom prípade je podstatné, že obžalovaný konal spôsobom a za podmienok stanovených Trestným zákonom, preto ním spáchaný skutok mohol byť posúdený ako trestný čin, za ktorý možno podľa zákona uložiť trest a preto použitie trestného práva nemožno v danom prípade spochybňovať. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri prečinoch je nutné vždy skúmať či vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a nie je závažnosť jeho konania nepatrná § 10 ods. 2 Trestného zákona. Ide o zákonom predpokladaný materiálny korektív, ktorý je spôsobilý negovať záver o trestnosti činu, ktorého ostatné znaky sú inak naplnené. Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona, táto vyplýva z popisu skutku uvedeného v rozsudku okresného súdu. Je pravda, že v danom prípade boli odcudzené veci vrátené poškodenej spoločnosti, ale až potom, ako bol obžalovaný pracovníkom bezpečnostnej služby obmedzený na osobnej slobode. Navyše obžalovaný sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý pokutou za priestupok a zároveň bol za obdobný trestný čin na tej istej poškodenej spoločnosti odsúdený na podmiennečný trest, pričom uvedeného konania sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, teda je zrejme, že jeho konanie nemôže byť posúdený len ako priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona SNR č. 372/1990 Zbierky o priestupkoch. Pri skúmaní poľahčujúcej okolnosti správne okresný súd prihliadol

na skutočnosť, že obžalovaný sa k spáchanej trestnej činnosti doznal. Ako priťažujúcu okolnosť možno hodnotiť okolnosť, že už bol v minulosti za rovnaký trestný čin a proti tej istej poškodenej spoločnosti odsúdený. Pokiaľ ide o mieru zavinenia a pohnútku páchatela je potrebné uviesť, že išlo o úmyselný trestný čin a úmyslom páchatela bol zisťný prospech, teda snaha získať materiálnu výhodu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu prihliadol odvolací súd predovšetkým na spôsob spáchania činu a na predchádzajúce početné odsúdenia pre majetkovú trestnú činnosť. Obžalovaný sa dopustil špeciálnej recidívy pričom možnosti jeho nápravy sú menej priaznivé a teda je potrebné zdôrazniť ochrannú funkciu trestu k ostatným členom spoločnosti a tiež morálny aspekt trestu. Prihliadnuc na zisťný motív obžalovaného, jeho osobu dospel súd k záveru, že na splnenie preventívneho, morálneho a výchovného účelu trestu bolo potrebné obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody.

S odvolacou námietkou obžalovaného, že trest je neprimerane prísny sa odvolací súd nestotožňuje a to poukazujúc na krátky odstup medzi jednotlivými odsúdeniami ako aj počet ním spáchaných trestných činov a priestupkov v podobe drobných krádeží., ako aj skutočnosť, že sa trestného činu dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Z predchádzajúceho spôsobu života obžalovaného je zrejmé, že ako invalidnému dôchodcovi poberajúcemu čiastočný invalidný dôchodok vo výške 206,30 eur, mu tento nepostačuje na pokrytie potrieb a drobnými krádežami si vylepšuje svoju finančnú situáciu.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovaného A. B. považoval za nedôvodné a preto v zmysle vyššie citovaného § 319 Trestného poriadku.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.